

Kur'an Aşısı

Nureddin Yıldız'ın 07.02.2016 tarihli (264.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kardeşlerim,

Elimde, içinde bir kilo bal bulunan bir kavanoz var. Bu kavanoz ve balı üzerinden bir değerlendirme, hayatımıza bir örneklendirme yapmak istiyorum.

Ben elimde bir kavanoz balla önünüze çıktım ve sizinle istişare yapıyorum: Bu ne baldır, orijinal midir, glikoz katkısı var mıdır, tutar mı veya hasta eder mi?.. Bu sorularla sizin bir saatinizi alsam iki şey ortaya çıkar: Bal benim elimde ve söz de bende olduğu sürece siz istediğiniz kadar cevap verin; bal yemiş olmazsınız, balı konuşmuş olursunuz.

Bal konuşmak tatlandırmaz, doyurmaz ve şifa da olmaz. Bu kavanoz benim elimde kapağı kapalı durduğu sürece siz, beni dinleyenler olarak sadece bu balın adını anabilirsiniz. Bir iki saat sonra bal konuşmuş insan olursunuz ama ballanmış olmazsınız.

Bir başkası, bu kavanozun kapağını açıp sadece parmağını bandırsa ve diline sürse, laboratuvarında bir saat sonra tahlil yapıldığında bal yediği anlaşılabilir kadar bal yemiş olur. Evet, kaşıkla çorba içer gibi yemediği için “bal yedi” demeyiz ama hafif bir parmak batırmayla da bünyesine bal girdiği anlaşılabilir.

Her sabah parmağını batırır, altı ay sonra bu kavanoz biter ve bir kilo balı da bünyesine almış olur. Sadece parmağını bandırarak bu baldan yemiş insan; az yemiş olur ama balı yemiş olur.

Biz oturup da kapağı kapalı balı çam mıdır, kestane midir diye her gün konuşsak ve her gün bir saatlik oturumlar yapsak; bize verilecek isim en fazla ‘bal enayisi’ olur herhâlde. Hatta biz daha ileri gitsek ve kavanozun dışını yalısak, akşama kadar yalısak yine bal yemiş olmayız; daha büyük enayi oluruz.

Çünkü bal, etrafında konuşmak ve seminer yapmak için değildir. Yenmek içindir. Bunu tatlı kaşığıyla ya da ekmek bandırıp yesen güzel olur ama hiçbir şey yapamayan da parmağını bandırarak yese, yine de balı bitirir; üç günde bitmez de üç ayda biter. Ama balı almış olur bünyesi.

Kardeşlerim,

Bizim başka bir balımız var: Kur’an-ı Kerim’imiz. Burada bir dipnot olarak zikretmekte fayda görüyorum; iki şeyde şifa olduğunu söylüyor Kur’an-ı Kerim: Biri baldır, diğeri Kur’an’ın kendisidir.

Bu bal örneğini, Allah’ın ikinci şifa kaynağı, cennet garantimiz olan Kur’an için de kullanalım. Nasıl ki bal, kavanozun içinde dururken biz edebiyatını yaptığımızda bal enayisi oluyoruz, işte Kur’an’ımız da bir edebiyat konusu hâline geldikten sonra kavanozdaki bala dönüşmüştür kardeşlerim.

Son yıllarda bir Kur'an edebiyatı türedi: "Kur'an'a dönelim! Allah'ın kitabına dönelim!" Dönelim. Nereden döneceğiz? Pratiği olmayan bir söz. "Allah'ın kitabına göre yaşayalım!" Nasıl yaşayacağız? Bu bala şeker katılmış mıdır? Bal bende dursun; hileli mi hilesiz mi olduğunu siz tartışın balın. Kur'an Allah'ın kitabı; televizyonda edebiyatını yapanlar sabah namazına kalkmayan adamlar. Ama bana "Kur'an'a dönelim!" diyor. Sen niye Kur'an'da "namaz kılın" diyen Allah'ı görmedin?

Bal edebiyatı gibi bir Kur'an edebiyatı çıkmaz yoldur. Kur'an'ı en çok konuşanlar, onunla en az ilgisi bulunanlar olduğu zaman bunun adına münafıklık denir. Allah'ın kitabı şifa; bal gibi. Bal ne ki onun yanında; bal dokunur ama Kur'an dokunmaz da. **Kur'an ebedî şifamızdır. Ama Kur'an'ı konuşmak değil, yaşamak şifadır.**

Balın kavanozunun kapağı kapalı kaldığı gibi Mushaf'ın kapağı da kapalı, açılıp okunmuyor, "Rabbim buyurmuş ki..." denmiyor, "Allah yasak etmiş..." denmiyor, "Rabbim böyle istedi, böyle olacak..." denmiyor ise bu, kapağı kapalı bir kavanoz gibidir. Balı konuşmak, bal yemek değildir. Bunda ihtilaf edebilir miyiz?

Kur'an konuşmak da Müslümanlık değildir. Ashab-ı kiram Kur'an'a göre iyi Müslüman'dılar demek dahi, eskiden kahvaltıda şifa için bal yenirdi demek gibi bir sözdür. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yokmuş gibi, Kur'an'ı ondan daha iyi anlarmışız gibi edebiyat yapmak kavanozu dışından yalamak bile değildir. Kur'an, konuşmak için değil, ruhlarımızı terbiye etmek ve ashab-ı kiram gibi Müslüman olmak içindir. Tıpkı balın konuşulmak için değil, kapağının açılıp yenmek için yaratılması gibi.

Ne balı konuşmak ağızımızı tatlandırır ne de Kur'an konuşmak imanımızı güçlendirir. Bol bol Kur'an edebiyatı, "Kur'an'a göre şöyle-böyle..." sözleri; korkarım ki başkasının rafında duran balı konuşmak gibidir.

Bugün biz çocuklarımızı, ailemizi, sorumluluğumuz altındaki kitleleri Kur'an'a yönlendirirken Kur'an bilen ve yaşayan insanlar olmak isterken, Kur'an'ı 'konuşarak' yol kat edemeyiz. Kur'an büyüktür, Allah'ın kitabıdır, mucizedir... bin defa desek bir meyhane kapanır mı? Bir çocuğa her akşam yatmadan önce, Kur'an'ın büyük olduğunu, Allah'ın kitabı olduğunu yüz defa desek ve o da teşbihi eline alıp anne-babasının yanında "Kur'an büyüktür, Kur'an büyüktür, Kur'an büyüktür..." dese sabah namazına kalkar mı? Bir şey değişir mi?

Keşke "Kur'an büyüktür" diye yüz defa demeseydi de "Rabbim sabah namazına kalkmamızı istiyor" diye bir ayetini duysaydı. "Bal tatlıdır" diye yüz defa söylemek yerine kapağını açıp parmağını bandırıp diline sürenin bal tadı aldığı gibi bir kere sabah namazına kalkmak, bin kere "Kur'an büyüktür" demekten daha önemlidir. Kur'an, büyük olduğunu söylememize muhtaç bir kitap değil. Küçüktür demekle de küçültemezsin onu.

Aziz kardeşlerim,

Bir fitnenin içine düştük. Bal edebiyatı yapmak nasıl işe yaramıyorsa Kur'an edebiyatı yapıyoruz. Kur'an kursuna yardım edip çocukların Kur'an öğrenmesi için mücadele ediyoruz; kendi çocuğumuz Kur'an'ın neresinde diye merak etmiyoruz. Çocuklarımız üç ay Kur'an eğitimine gidiyorlar, Kur'an hatmediyorlar ve

bunun için törenler yapıyoruz. İy ve güzel bir şey. Ama şu sorunun cevabını bulamıyoruz: Bu çocuğum Kur'an'ı hatmetmeden, henüz elif cüzü bilmeden önce kaç puanlık Müslüman'dı ve Allah'a ne kadar yakındı, Kur'an'ı hatmettikten sonra ne değişti bu çocukta?

Mesela kötü sözü bıraktı mı Kur'an'ı hatmettikten sonra? Mesela hiçbir süper güç, Allah'ın karşısında duramaz diyebildi mi? "En büyük benim tuttuğum futbol takımındır" derken babası veya amcası, "Allah'tan utanın! Allah'tan daha büyük olmaz hiçbir şey!" diyen bir çocuk oldu mu hatim bitirince? Bir gün anne-babasının karşısına geçip "Anne bu gece ne dua edeceğim biliyor musunuz; inşallah ben genç yaşta ölürüm de cennette cennet gençlerinin efendisi Hasan ve Hüseyin'le beraber olurum" diyecek duyguya sahip oldu mu çocuk?

Biz Kur'an'ı, "Yüce kitabımız!" diye öpüp öpüp rafına mı koyuyoruz balı dışarıdan yalayıp kavanozu rafına koyduğumuz gibi; yoksa okuduğumuz her ayeti bir aşı oluyor da bizi şeytana, vesveseye, fakirlik korkusuna, küfrün saldırılarına karşı himaye ediyor ve bünyemize bağışıklık sistemi kazandırıyor mu? Kur'an edebiyat kitabı mı aşı mı? Ashab-ı kiram, Kur'an-ı Kerim'i bir kitap olarak bir arada, Mushaf şeklinde gördüler mi hiç? Hamza gördü mü? İslam devletini kuran Musab gördü mü? Görmediler.

Zaten Mushaf, topluca önlerine konmamıştı. Ayet ayet, aşı gibi enjekte etti onlara Kur'an'ı Resûlullah. "Bugün Allah size diyor ki..." dedi Peygamber aleyhisselam, "Ne diyor Allah bize?" diye gözlerini diktiler, "şöyle buyuruyor" denince aldılar, eve gittiler. Bir gün sonra geldiler. Peygamber aleyhisselam yine "Allah size diyor ki..." dedi, yine aşı alıp gittiler. Bunun için de hiçbiri 'grip'ten ölmedi.

Şeytan onların hiçbirini perişan edemedi. Bağışıklık sistemini hayatın kendisi yapacak tarzda güçlü bir Kur'an aşısı aldılar.

Kıymetli kardeşlerim,

İnsanı dert konuşturmuş ya... On binleri geçti ülkemizdeki Kur'an medreseleri. Kur'an'la bin yıl savaşağına ant içmişlerin toprakları buralar. Kur'an'ın alfabesine hapis cezası veren, Kur'an öğretenleri ipe götürenlerin ülkesi burası. Üzerinden bir asır geçmedi bunların henüz. Böyle firavunun sarayı gibi bir yerde Allah, Musa yetiştirmek için on binlerce Kur'an medresesi açtırmış. Devlet adamları, hafızlık yapan çocukların törenine katılır olmuş...

Biz böyle bir yerde kavanozu dışından yalarsak gülünç olmaz mıyız? Bizim vazifemiz, çocuklarımızın ayet ayet Kur'an aşısı almasını sağlamak mıdır, boğulacakları şekilde ekmeği bütün olarak ağızlarına koyar gibi hafız yapıp sonra bilgisayarın önüne salmak mı? Eğer ashab-ı kiram gibi Kur'an mücahidi, yürüyen ve konuşan Kur'an yetiştireceksek bunu aşılama sistemiyle yapacağız. Ağacı küçükken aşılacağız. Böylece Kur'an'ımızı muhafaza ederiz hafızlaştırdıklarımız üzerinde.

Aksi takdirde;

Sadece laik Türkiye Cumhuriyeti'nin Diyanet İşleri Başkanlığı'nın maaşını verdiği on binlerce Kur'an kursunun bulunduğu bu ülkede, Kur'an ahlakı nerede? Bu kadar boşanma niye oluyor? Bu aile geçimsizlikleri niye? Babalar ve anneler, doğurdukları çocuklarından niye korkuyorlar? Niye Müslüman insanların bile terörist olmasından devlet korkuyor? Niye insan öldürmek Allah'ın en büyük

yasaklarından biri olduğu hâlde 'Allah' ve 'Peygamber' diyenler bile silaha sarılıp insan öldürebiliyorlar? Kanın rengi niye beyaz oldu? Niye kırmızı kan korkutmuyor artık? Niye cehennem korkusu, faizi atmıyor?.. sorularının cevabını bulamayız.

Laikliğe rağmen Kur'an'a hizmet eden devletin nerdeyse sokak başı Kur'an hizmeti veren yerleri bulunduğu hâlde Kur'an'ın ahlakını camilerde bile bulamayışımız, bal kavanozunu dışarıdan yalamamızdır. Keşke Kur'an okuduktan sonra 'hürmet olsun diye' öpüp rafa koymak yerine, 'Sadakallahulazim' deyip Mushaf'ı kapattığımızda "Bugün hayatımdaki değişiklik şudur" deyiverseydik.

Öyle olmadı da ne oldu şimdi: Ne hafız ne Arapça bilir, Ebu Hanife'den 1200 sene sonra gelmiş de Türkçe mealden bir şeyler okumuş; Ebu Hanife'ye cevap veriyor çaylak. "Bu ayeti İmam Şafii yanlış anlamış" diyor... Hay maşallah! Körler bile görüyor artık, ne günlere kaldık!

Keşke Kur'an; küfre, nifaka, zulme, tuğyana, faize, harama karşı aşı kitabımız olsaydı da hiçbir mealden bir satır okumamış olsaydık. Okuyup da ümmetin büyüklerine karşı edebimizi kaybedecek yerde hiç okumasaydık da Çanakkale'de İslam kurtarılacak dendiğinde okuma yazma bilmediği hâlde cepheye koşan yiğitlerden olsaydık.

Anlayıp da imanımızı sulandıracaksa Kur'an da bize zarar o zaman; yedikçe bal dokundu demektir. Artık edebiyat zamanı geçmiştir kardeşlerim. Küfrün şakası yok. Küfür, nesilleri topluca imanından uzaklaştıracak çalışmalar yapıyor. Şeytan işi azdırdı, camilerimizde aynı namazı kılarırken bile kavga ettiriyor bizi; bunun namazı yanlış, o ellerini yanlış yere bağladı... O Müslüman mı cehenneme girecek, bu mu cennete gidecek; sanki cehennem sevkiyat memuru yaptı bizi şeytan da birbirimizle uğraşiyoruz.

Ama Kur'an hepimizin raflarında, hepimizin cep telefonlarında dinlediğimiz hafızların kayıtları var. Kur'an bol. Ama "müminler kardeştir" ayetini hatırlayan yok. Dilini silahlaştırmış, mümine doğrultuyor. Öyle kelimeler kullanılıyor ki mümin için... namus, iffet... ne varsa hepsi yerle bir olmuş. Babasını tanımıyor ama gâvur oğlu gâvur diyor öbürüne. Akşam da oturup Hucurat suresini okuyor, Allah'ın "müminler kardeştir" buyurduğu. Okuyor ama sanki Kur'an'dan o ayet kaldırılmış gibi okuyor.

Bu ayeti hatırlattığında da cevap hazır: "Bu mümin değil ki!" Nerden biliyorsun? Firavunun bile kim olduğu, soyu-sopu, akıbeti belli, denizde geberip gideceği belli; buna rağmen iki büyük peygamberini onun ayağına gönderdi Allah, belki aklını başına alır diye. Sen camideki adama kâfir diyorsun! Neden? Kavanoz dışarıdan yalandıkça bal edebiyatı yaptırır çünkü. Bal tadı vermez.

Kur'an'ımızı artık, çocukluktan itibaren aşı yaptığımız, birbirimizin aşısını kontrol ettiğimiz sağlık kitabımız hâline getireceğiz.

Kardeşlerim,

Bu kördüğümü çözmek için bir yerden başlayalım artık. Rabbimizin razı olacağı müminler ve ümmet-i Muhammed seviyesinde Müslümanlar olmak için bir şeyler yapmamızın zamanı gelmiştir. Belki biz yanan bu büyük ormanı tek başımıza söndüremeyebiliriz; ama geçen hafta diktiğimiz fidanı kurtaralım bari. Ailemizi kurtaralım.

Biz mümin katleden, mümin imha eden, ümmet-i Muhammed'in parçalanmasından zevk alan, cehennem ne kadar kalabalıklaşırsa o kadar mutlu olduğu zannedilen insanlar olmaktansa bir kişi kurtaralım. Hiç olmasın, Rabbimizin huzuruna çıktığımızda "Rabbim, biz ailece aşılanmıştık Kur'an'dan ve bu kadar becerebildik" deriz. Bu cevabımız kıyamet günü, "Ama toplum çok kötüydü..." demekten daha iyidir. Evet, bütün Müslümanlar ve insanlığın hepsi bu mikroptan kurtulsun diye mücadelede olacağız ama bari örnek olarak bizim ailemiz kurtulmuş olsun. Bir yerden başlasak, bitiremesek bile Allah bize başladığımızdan dolayı sevabımızı yazacaktır.

Nerden başlayalım biliyor musunuz: "Kur'an büyük kitaptır", "hepimiz Kur'an'a dönelim" veya "Kur'an devleti kuralım" sözlerini bırakalım diyorum. Bu avutuyor bizi. Evinde beş kişiyle kuramadığın devleti, seksen milyonluk devlete kurdurmaya çalışıyorsun. Beş kişiyle pratiği olmayan şeyin, bin bir ırktan kurulmuş seksen milyonluk bir devlette pratiği olur mu? Bir yerden başlayalım; yatak odalarımız, mutfaklarımız, oturma odalarımızdan başlayalım.

Bir yerden başlayalım: Bunu kaşık kaşık yiyemiyor olabiliriz; kapağını açalım ve parmağımızı bandıralım bari. "Ashab-ı kiram Kur'an'ı yaşamışlardı." Senin karnın doydun mu bununla? Kıyamet günü "Beni Ebu Bekir'in yanında yaşatın; ben yaşamadım ama o yaşamıştı" mı diyeceğiz? Evet, Mushaf'ı öpüp başımıza koymak Kur'an'a tazimdir ve imanımızdandır bu; ama öpüp başına koyuyorsun, sonra geçiyorsun televizyonun başına. Nasılsa öptün ya, Çanakkale şehidisin sen artık... Aldanmayalım. Bir yerden başlayalım: Evvela bu edebiyatı bırakalım.

Bir de şu var: Keşke çocuklarımız, daha sünnet olmadan hafız olsalar. Her hafız çocuk, ailesinden kaç kişiye şefaet edecek; bir sülalede on hafız olsa bütün sülale kurtulur Allah'ın izniyle. Ama bu bir vakit istiyor, ona vaktimiz yok bizim. Kur'an gidiyor! Elimizden kaçıyor! Bari önce çocuklarımızı Kur'an aşısıyla aşılayalım. Sonra çocuklarımız 18 yaşına geldiklerinde annesinin karşısına geçsin, "anne" desin, "ben hafız olmadan evlilik yapmayacağım, beni iki sene görmeyeceksiniz, hafız olup geri geleceğim." Bu aşığı biz verelim çocuklarımıza. Sopyayla, bağırıp çağırıp hafızlık yaptırmaktansa kendisi hafız olmadıkça hayatını ona tat vermediğini söylesin. Aşılanmış çocuklarımız olsun.

Bu başlangıcı Mısır'da Mısırlılar mı, Özbekistan'da Özbekistanlılar mı, Hindistan'dakiler mi yoksa İstanbullu Müslümanlar mı yapsın? Kime verelim bu görevi? Bu bir ırkın-yörenin görevi mi? Hayır. Allah diyen herkesin derdi bu. Yaşamak isteyen herkes aşı olduğu gibi müminim diyen herkes bu aşığı sahip olmalıdır. Babalarımız, bizden önce dünyaya gelip bize hayatı hazırlayanlar bunu akıl etmemiş olabilirler ya da yaşadıkları kriz dönemi böyle bir tefekküre fırsat vermemiş olabilir –ki büyük ihtimalle öyledir. Onlar yaşadıkları zamanın hesabını verecekler.

Bugün bir anne, hem yemek pişirip hem de yarım saat annesiyle cep telefonundan muhabbet ediyor hatta bilgisayarın karşısından görüntüyle yemek tarifi alırken, bu teknolojiye kavuşmuşken çocuğuna Kur'an aşısı vermeden onu büyütmesinin hesabını nasıl verir Allah'a? Sen Kur'an elifbasının yasak olduğu, ezanların susturulduğu dönemin kadını mısın? Ya da çocuklarına bir dilim ekmek veremediği için sefalet çeken Afrikalı Müslüman kadın mısın sen?

Yemeği cep telefonuyla yapabilecek imkânı olan biri çocuğuna nasıl vakit bulamaz Kur'an aşısı yapmak için!

Kardeşlerim,

Biz kendi kendimize “haklıyız” filan diyebiliriz. Ya da başkasına atabiliriz; “hoca kadınlara söyledi” deyip babalar kendi kendini haklı gösterebilir. Sırat köprüsünün karşısında, “Ben kendimi haklı bulmuştum ama!” mı diyeceğiz? Böyle bir mazeret çeşidi var mı? Kalbimiz ve imanımız bizi sıkıştırır, söylediğin söze nasıl inandın denir.

Kur’an’ımıza dönüş yapmak zorundayız. Ve bunu bir yerden başlatmalıyız. Önce şu edebiyata bir son verip bize orijinal Kur’an aşısı yapacak işlere başlamamız lazım.

Televizyonlara çıkıp konferanslar vererek büyük büyük laflarla ümmetin geçmiş büyüklerine saygısızca davrananlar, Ebu Hanife’yi alabora ettiğini zannedenler, karşılına çıktığımızda cevap veremeyecekleri bir soruyla uğraşıyorlar aslında: Sen yarım saattir İmam-ı Azam dâhil herkesi kalaylıyorsun burada, Kur’an diye bir edebiyat yaptın; benim çocuğum sabah namazına kalkacak mı şimdi? Ben Müslümanlığımı biliyorum, çocuğum da biliyor; ama sabah namazına kalkamıyoruz? Çocuğumun sofrasına helallüğünden şüphe ettiğim şeyleri koymadığım zaman sofrayı protesto ediyor çocuk! Günlerce yemek yemiyor, şunu niye almadınız diyor! Bana ne yapacağımı söylesene, helal gıda nasıl koyacağım bu sofraya ben! Bankanın kapısından geçmeden maaş alamıyorum, bana bir çare üretir misin! Kur’an Kur’an Kur’an... Yahu nerede Kur’an!

Faizci bankalar bile ramazanda Mushaf dağıtırsa şaşmayın. Ramazan iftarı veriyorlar da Mushaf dağıtsalar ne olur! Bankalar iftar vermiyor mu personeline. Yüz sene oruç tutsan da yüzünün de iftarını Kâbe’nin dibinde etsen bir liralık faizin karşılığı olur mu bu? Ama iftar veriyor. Neden?

Çünkü güzel bi’ Kur’an edebiyatı yaptın mı Müslüman oluyorsun zaten! “Kur’an büyük.” Yahu Hıristiyanlar da Kur’an küçüktür demiyorlar ki. Bunu bir yerde yıkmamız lazım kardeşlerim.

Bu çocuk, Allah’tan sonra en çok anne-babasından çekinmeli ve en çok onlara hürmet etmeli; ama ilk tokatlayacağı annesi! Sense bu çocuğa, “Kur’an’ı sen de anlarsın” diyorsun. Şimdi de öyle bir edebiyat peyda oldu ki, ‘17-36’ diyor, sure ismini de anmıyor. Alfabetik arayacak şekilde de Mushaf basılmış. Allah’ın kitabı, Latince’yle yüz senedir savaşıyor bu ülkede; ticaret yapmak için Latince fihristler, işaretler olan Mushaf basılıyor... para vermeyin böyle şeylere! Allah’ın kitabı orijinal harfleriyle kalmalıdır.

Sanki alttaki açıklamaları-işaretleri görünce daha ihlaslı okunuyor. Zaten iş yapacak adam bunu orijinalinden okur. Gözümüz, Allah’ın kitabını Peygamber aleyhisselamın zamanında yazılan karakterlerle görmelidir ve kıyamete kadar da böyle korumalıyız onu. Kimi alt alta bir şey getirir, kimi yanına alfabetik bir şey koyar... bakkal defteri mi bu! Mushaf’ımızın azametini niye ticarete alet ettirelim ki?

Aziz kardeşlerim,

Allah’ın kitabına dönüşü bir yerden başlatalım.

Bu dönüşe bir pratik örnek vermek istiyorum, anne bacılarıma ve baba kardeşlerime bir örnek kılavuz olsun diye. Baştan söylüyorum ki bu **Kur’an, kurtarıcıdır. Ashab-ı kiramı kurtarmıştır; kendi çocuklarını diri diri gömmekten ve sudan fazla alkol tüketmekten, hatta babalarının boşandığı karılarıyla**

evlenmekten. Adam öldürmek onlar için sinek öldürmekten kolaydı. Bu insanlardan, meleklerle yarışan insanlar çıktı. Ne sayesinde? Kur'an. Ama Kur'an'ın edebiyatıyla değil, aşısıyla oldu bu.

Evde bir annenin, çocuğuna Kur'an aşısı yapmasına pratik örnek vermek istiyorum. Evvela bütün anneler ve babalar bilmelidirler ki Peygamber aleyhisselam, ashab-ı kiramı lokma lokma yetiştirmiştir, ekmeği ağızlarına olduğu gibi koymamıştır. Kur'an büyük bir ekmeğin somunu gibi ağza sokulmaz. Lokma lokma alınacak. Bunu unutmayalım.

Bunun için dikkat ederseniz, vaazlarda dinlemişsinizdir ki adamın biri Peygamber aleyhisselama gelir, "En güzel Müslümanlık hangisidir?" der, Efendimiz ona "Vaktinde namaz kılmak" diye cevap verir. Başka birinin aynı sorusuna "Ana-babana hizmet et" diye cevap verir. Başka birine ise "Allah yolunda cihat" der. Başka birine "Sakın kızma" diyor, adam bir daha nasihat isteyince "kızma" diyor, bir daha isteyince yine "kızma" diyor.

Üç kere tekrarlatıyor Efendimiz'in cevabını; demek ki ne kadar yerinde bir nasihatmiş, "kızma."

Çocuklarımız için şunu unutmayacağız: Bir ayetin içeriğinin hazmedilmesi üç seneyi bulabilir, normaldir. Öbür çocukta üç dakikadır bu. Anne ve baba, sabır deposudur zaten. Her zaman diyoruz; bir anne ve baba, 950 sene sabredek kadar şarjlı olmalıdır. Ya ana-baba olmayacaksın ya da evladın için 950 sene sabredeceksin. Biz evlatlarımız sayesinde mezarda diri kalacağız inşallah. Herkesin defteri kapanacak, benim oğlum ve kızım, hasenat yapan ve Allah diyen çocuklar oldukları için defterlerim açık kalacak. 950 değil, 950 bin sene de olsa bekleyeceğiz.

Biz böyle iman ediyoruz. Oyun mu oynuyoruz. Cennet hesabı yapıyoruz, emekli maaşı-sigorta hesabı yapmıyoruz burada.

Bir: Her çocuğun yaşı ve anlayışı farklıdır. Kimi leblebiyi anlamıyor, kimi de leblebiyi yedikten sonra bile ne yediğini anlamıyor. Hepsini bizim çocuğumuz ve hepsini bizden soracak. "Benim çocuğumun zekâsı keskin değildi, zaten iyi bir lise de kazanamamıştı" diyebilir mi birisi Allah'ın huzurunda? Her çocuğu mükemmel yaratmıştır Allah. Ne fen puanıyla ne hafızlığıyla ne de yakışıklılığıyla ölçemeyiz çocuklarımızı.

Allah, çocuklarımızı paketleyip bize göndermiştir. Nasıl gönderdi? Özürlü. Öyle kabul edeceğiz. Geri gönderip yenisini mi alacağız? Nasıl gönderdiyse Allah, öyle. Eski cahiliye kültürlerinden olarak erkek çocuğu olmazsa kızlarını da hep evlendirir, yaşlanınca kim bakacak diye erkek çocuğunu şımartanlar sonunda kızlarına yalvarmışlardır; gel iki üç bak bana, ölüyorum diye. Allah dünyada onlardan intikam almıştır. Ahiret zaten kayıyor!

Kur'an aşısı verirken çocuğun anlayış seviyesine, yaşına dikkat edeceğiz ve bir günde bir fırın ekmeği yedirmeye kalkmayacağız; boğarız çocuğu.

"Ama benim çocuğum çok zor anlıyor..." Sen de çok sevap kazanacaksın öyleyse. Öbür anne bir kere söylediğinde yaptırdı ve on sevap kazandı, sen yedi kere söyleyip yaptırırsın ve yetmiş sevap kazanırsın. Allah için değil mi bu iş! Turp gibi sağlam bir çocuk büyütenle yatalak bir çocuğu büyütenin kazandığı sevap aynı mı Allah aşkına! Özürlü doğmuş bir çocuğa bakan annenin sevabını neyle tartacaksın!

Ne buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: Kur'an'ı okuyana şu kadar sevap var, okurken dili dönmeyene iki sevap var. Kolay okuyan birisi on sevap kazandıysa diyelim; sen ayın harfini çıkaramıyorsun, ha harfinde zorlanıyorsun, bir daha geriden alıyorsun, yeniden deniyorsun... bunların hepsini sayıyor Allah.

Şöyle bir uygulama teklif ediyorum sizlere: Anne ve baba, vereceğim ayetleri ezberlesinler; ikişer kelime ayetler. Hafız ya da hoca olmayı gerektirmiyor. Mesela sabırla ilgili, إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ buyuruyor Allah, Bakara suresinin 153. ayeti: **“Allah sabredenlerle beraberdir.”** İşte bu aş. Çıldırılmayacak anneyi bu ayet yetiştirir. Çatlayıp patlayıp balkona sigara için çıkmayacak babayı bu ayet yetiştirir.

Çocuk ödev yapmamaya başladı, bunalıyorum dedi. Yavrum, إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ “Allah sabredenlerle beraberdir.”

“Çocuk ne anlar bundan!” Bilgisayarı nasıl öğreniyor çocuk? Geometriyi nasıl öğreniyor? Elbette öğretmen öğrettiği için öğreniyor. Bir üniversite imtihanını kazanmak için ortalama bir çocuk en az on bin soru çözüyor. O soruların her biri de cevaplarıyla kafasında kalıyor. Bu ayeti öğrenmez mi hiç. Anne olarak sen, çocuğun her tıkanıdığı yerde إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ dersin, çocuğa aşı yapmış olursun. Çocuk otuz sene sonra hanımıyla kavga edince tam boşamayla ilgili bir cümle gelince ağzına, إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ayetini hatırlar, Allah bu sabrıma karşılık verecek deyip bekler, sen otuz sene öğrettiğin aşıyla bugün kanserden kurtarmış olursun çocuğunu.

Anne-babalara birinci slogan ayetimiz: إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ “Allah sabredenlerle beraberdir.”

Çocuğa annesi çikolata verdi ya da misafir hediye getirdi diyelim. “Amcana teşekkür et.” Herhâlde Avrupa’da gâvurlar da böyle öğretiyordur çocuklarına. Mümin anne böyle demez. Şöyle der: Yavrum, Allah buyuruyor ki: لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ **“Teşekkür ederseniz, şükrederseniz gerisini veririm.”** Çocuğu nankör olmamaya ve teşekkürü alıştırmaktır bu. Hem ruh veriyoruz hem Allah’ı tanıtıyoruz hem de en üst seviyeden teşekkürü öğretiyoruz böylece ve nimetlerin asıl sahibinin de Allah olduğunu hatırlatıyoruz.

Kur’an böyle bir eğitim kitabı işte.

Diyelim ki çocuğumuz yemek yiyor ve kırıntıları almıyor. İki türlü tepki gösterebiliriz; “eee tabii biz inşaatlarda para kazanırken siz burada kaloriferin yanındasınız, atın ekmekleri...” Böyle dersek yarın, “getirmeseydin ekmek” diyecek çocuk; ne cevap vereceksin? Gençlerin ana çıkışlarından biri budur: Ben de bir iş bulayım da bu adama minnet etmeyeyim. Neden? Çünkü hep başına kakılmış, kolay mı kazanılıyor zannediyorsun, denmiş.

Bu tepkimizin daha ilahî ve kolayı, gökler düzeyinde olanı var. Anne-baba bunu ezberleyecek: وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا **“Yiğin için ama israf etmeyin.”** Araf suresinin 31. ayeti. Çocuk ekmeğin kırıntısını çöpe attığında veya fasulyeyi tabakta bıraktığında karşısına sen çıkıyordun; çöpe atacağı zaman Allah’ı hatırlamalısın. Çünkü Allah, israf etmeyin, buyurdu. Aşı yapıyoruz böylece çocuğumuza ve biz de hatırlamış oluyoruz Allah’ın emrini. Ona da hatırlatıyorsun. Evinizde Kur’an okunmuş oluyor. Gökler yere inmiş, sen göklere çıkmış oluyorsun. Müslüman nesil yetiştiriyoruz.

Bir çocuğun, “Allah; yiyin için ama israf etmeyin, dedi” deyip elindeki simidi çöpe atmaması, o anda %100 Müslümanlıktır. Ashab-ı kiramin çocuklarını da Resûlullah aleyhisselam böyle yetiştirmişti. Biz de böyle yapacağız.

Çocuğumuz hastalandı. Ah vah ettik, doktora götürdük. İyileşecek dedi, şurup verdi. Tamam. Ama çocuk inledikçe de de ki: Yavrum, Allah, Şuara suresinin 80. ayetinde buyuruyor ki: **وَإِذَا مَرَضْتُ فَبُهِرْتُ بِشَيْءٍ**
“**Hastalanırsam Rabbim bana şifa verir.**”

Böylece ne yaptık: Çocuk, “Doktor amca iğne yapacak, iyi olacağım”dan “beni yaratan iyi edecek” seviyesine çıkardık. Peki, o anda çocuk böyle mi düşündü? Düşünmedi tabii. Zaten hastalıktan kıvraniyor. Ama aşı yapıyoruz biz. Şeytanın Allah’ı unutturma kampanyalarına karşı çocuğumuzu aşıyoruz. Hastalanınca ona şifa veren Allah’ı hatırlayan veya bir işte israf edince veya şükredince Allah’ın gerisini vereceğini hatırlayan çapta bir çocuk, insan öldürebilir mi?

Çocuk geldi, okuldaki bir arkadaşının olayını anlatıyor. “Aaa, bizim evde böyle şeyler konuşulmaz” demek klasik anne tarzıdır. Mümin anne ne yapar: Yavrum, Rabbimiz Hucurat suresinin 12. ayetinde **وَلَا يَغْتَبُ بَعْضُكُم بَعْضًا** “**Birbirinizi arkadan konuşmayın**” buyuruyor, biz gıybet etmeyiz yavrum.

Bir gün evde ablasıyla kardeşi kavga etti. Abla da akşamleyin annenin karşısına geçti, “anne, Muhammet ne yaptı biliyor musun...” dedi. Anne ne yapacak? Yavrum, **وَلَا يَغْتَبُ بَعْضُكُم بَعْضًا** Muhammet burada yokken konuşma. Eğitiyor ve Kur’an aşısı yapıyor böylece.

Çocuğumuz musluğu çok açıyor diyelim. “Biz bu suya para veriyoruz! Zaten bu sene yağmur çok yağmadı, barajlarda da su az!” Klasik tepki bunlar. Ne diyeceğiz? Enam suresinin 141. ayeti: Yavrum, **إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ** “Allah israf edenleri sevmez.” Çocuk boş boş oturuyor, yani vakit israfı yapıyor. “Senin ödevlerini kim yapacak!” Bu normal anne tepkisi. “Yavrum, **إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ** Allah israf edenleri sevmez.” Bu da mümin anne tepkisi.

Çocuğumuz komşunun çocuğuyla kavga etti. **إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ** “**Müminler kardeştir.**” Ama o bana vurmıştı! Öyleyse gelin baban sizi barıştırsın. Çünkü kardeşiz biz. Hucurat suresinin 10. ayeti.

Kardeşler geçinemiyorlar. “Ben ona iyi davranıyorum, ablam bana hep hakaret ediyor.” Ne tepki vereceğiz? Kur’an’ı açacağız ve Araf suresinin 170. ayetinde Allah bize şöyle diyecek: **إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ** “**İyi iş yapanların yaptığını kaybetmeyiz.**” Ablam kıymetimi bilmedi, kuzenim kıymetimi bilmedi... Allah biliyor, boş ver sen. Böylece çocuğu yer düzeyinden gök düzeyine çıkarıyoruz. Dosyalarını kendisi tutuyordu, bundan böyle Allah’ın tuttuğu dosyalarına güvendiriyoruz.

Bundan sonra ablası ona teşekkür etse bile, “Allah bildi ya, boş ver...” diyor.

Çocuk okulda kopya çekti ve öğretmen şikâyet etti. Suratı asık geldi çocuğumuz, bir kenarda oturuyor. Akşam babası geldiğinde mahkeme kuruldu, Birleşmiş Milletler’den temsilci çağrıldı, kopya çeken çocuk mahkemesi kuruldu: “Gel bakalım!” diye ‘otoriter’ baba rolü yapılabilir. Ama mümin anne-baba farklıdır. Ne oldu okulda... bunları konuşmaya gerek yok. Çöplüğü karıştırma, olan oldu. Diyecek ki; yavrum, Rabbimiz kitabında, Hud suresinin 114. ayetinde buyuruyor ki: **إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُدْهَبْنَ السَّيِّئَاتِ** “**İyi işler, kötü işleri temizler.**”

Çocuk ne anlayacak bundan:

- 1- Mahkemeden ceza çıkmadı.
- 2- Ben şimdi mesela öğretmenimden özür dilersem, sabah namazı kılırsam, başka bir güzel iş yaparsam bu suçum kapanacakmış demek ki.

İslam karakteri ve ashab-ı kiramı yetiştiren ruh bu. Çocuklarımıza bu aşığı yapalım ve bu kültürle yetişsinler. Aksi takdirde elimizdeki büyük Kur'an nimetine rağmen ayağımız kayarsa hesabımız çok vahim olur.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.